Schneider Anita

Olvasom az életem

Az ablak üvegén terpeszkedő tenyérnyi nagyságú folt tereli el a figyelmemet a mellettünk elsuhanó természeti szépségtől. Persze a szépség relatív. Számomra egy kietlen, és meztelen fákkal borított mező szemet kápráztató. A csendről és a magányról mesél, melyet a mai korban már csak nagyítóval lehet keresni, és még akkor sem biztos, hogy megtaláljuk. Az esőt ugyan nem kedvelem, de van valami magasztos abban, ahogyan a telt esőcseppeket a föld magába szívja, és bekebelezi, mint aligátor a zsákmányát.

Próbálom figyelmen kívül hagyni a szemem magasságában lévő pacát, és továbbra is a természet nyújtotta csenden elmélkedni, de észreveszem, hogy a táskám szíja majdnem hozzáér. Undorodva teszem át a táskát a másik oldalamra, és magam is arrébb húzódom. Ki tudja, mit kentek oda? Bármi lehet, én pedig nem szeretném kórházban tölteni a napjaimat.

Még javában helyezkedek, mikor a szemem sarkából észreveszem, hogy a szemben lévő ülésről figyel valaki. Odafordítom a tekintetem. Fiatal férfi, hosszú végtagokkal, és halovány mosollyal a szája szegletében. Azon gondolkodom, hogy visszamosolyogjak-e rá, de mire átszaladna az agyamon, hogy igen, gyorsan elfordulok. Édesapám szavai jutnak eszembe, miszerint legyek óvatos az idegenekkel.

Apa. Emlékek tucatjai zúdulnak be az elmémbe, mint egy fagyos vízesés. Egy vízesés, mely a szememen keresztül próbál utat törni magának. Megtörlöm az arcomat, és a táskámból kikandikáló telefon után nyúlok, ám mielőtt rámennék a névjegyzékre, inkább a nemrég beszerzett olvasmányom mellett döntök. Fellapozom, és ott folytatom, ahol utoljára abbahagytam.

Két bekezdést olvasok el, de érzem, hogy a férfi még mindig figyel. Felnézek, de tévedtem. Talán jobb is így. A végén még késztetést éreznék arra, hogy visszamosolyogjak. Bárki lehet ez az illető. Lehet, hogy két nap múlva egy erdő közepén találnám magam vele, és nem éppen a jó értelemben. Megborzongok, és újra a soroknak szentelem a figyelmemet.

Alig haladok egy oldalt, mikor a vonat lassítani kezd alattam. Elteszem a könyvet, és felhúzom a dzsekimet. Megvárom, amíg mindenki kimegy a fülkéből csak akkor indulok meg én is.

Nyár derekának ellenére kint hűvös van. A napok óta zuhogó eső márciusira hűtötte le a levegőt, én pedig akaratlanul is megborzongok. Felhúzom a kabátom zipzárját, és elindulok.

A ház, amely felé tartok nincsen messze. Talán pár száz méter. Lehet, hogy még kevesebb. Sietősen kerülöm ki a szemből jövő embereket, mivel tapasztalatból tudom, hogy ők

hamarabb mennek neki az ember lányának, mint hogy ormótlan lábaikat pár centivel arrébb tegyék le a macskaköves járdára.

Már majdnem ott vagyok az úticélomnál, amikor az eső hevesebben kezd el esni. Felhúzom a kapucnimat, hajamat még inkább összekuszálva ezzel a művelettel, és futva teszem meg a maradék távot. Hálásan csapom be magam mögött a kaput, és sietek fel a lépcsőn a robosztus, díszes ajtóig. Csak az ajtó többe került, mint az én éves kiadásaim. Sebesen elhessegetem irigységgel átszőtt gondolataimat, majd felakasztom a kabátomat a fogasra, a táskámat pedig beviszem a bálteremnek is kinéző konyhába, hogy az aztán egy székről tudósítsa a belépőt tátongó tartalmáról. Már éppen azon vagyok, hogy kicsit diszkrétebb állapotba hozzam, hiszen a használt papírzsebkendők, és a gyógyszeres dobozok szétszórva benne nem adnak éppen kecsegtető leírást a tulajdonosáról, amikor a nappaliból hangokat vélek kivenni, melyek a csukott ajtó felé közelednek.

Filigrán, középtermetű nő libben be a konyhába a nappali ajtaján keresztül, öltözete elegáns, szőke fürtjei laza hullámokba szárítva. Akaratlanul is végig simítom kócos, seszínű hajamat, de mielőtt túl sokat töprengenék jellegtelen kinézetemen, hangos kacaj hasít a levegőbe.

- Örül neked! Tudja, hogy te jöttél meg – mosolyog rám a nő kedvesen, mégis kimérten, majd sietősen a bejárati ajtó felé veszi lépteit. Már több, mint egy hónapja járok ehhez a családhoz, ám még mindig lenyűgöz ennek a nőnek a megjelenése és eleganciája. Rejlik benne valamiféle erő, mely többnyire minden tekintetet magára vonz, akár egy mágnes. Utóbbinak tanúja is lehettem a pár napja a házban megrendezett estélyen, ahol senki más nem kapott akkora figyelmet, mint ő. A férfiak csodálatból, a nők pedig irigységből bámulták. Irigységből, mely úgy tükröződött vissza kimázolt arcukról, mint holdfény a kéklő víz felszínén.

A gondolatot, mely szerint talán magam is az előbbi csoportba tartozom gyorsan elzavarom, s mivel a türelmetlen kacaj egyre sűrűbben szól bele a ház csendjébe, így tekintetemet leemelem a kecses alakról, és elindulok a nappali felé. A szobában világos van, köszönhetően a hatalmas üvegfalnak, mely kilátást enged a hátsó kert varázslatos világára. Mindig megcsodálom a háznak ezt a részét, hiszen nem mindenhol látni ilyen panorámát. A régi mesekönyveim jutnak róla eszembe, melyekben tündérkertek és megannyi varázslattal átitatott erdő adta a történetek helyszínét. Akkoriban azt gondoltam, valahol számomra is rejtőzik ilyen varázserdő, melyet majd – ha eljön az ideje – megtalálok. Ma már tudom, hogy semmiféle földöntúli kert, vagy erdő nem létezik, legfeljebb olyan, ahol cigi csikkeket és egyéb elhasznált holmikat dobnak el az emberek. Persze, vannak kivételek, de a környék, ahol lakom ilyenekről még nem hallott.

- Jó reggelt! – köszönök hangosan, amikor felfedezem a törékeny kis alakot a szoba sarkában. Sovány arcocskáján huncut mosoly terül el, ahogy közeledek felé. Karjaival legyező mozdulatokat tesz, ebből tudom, hogy lelkes. Lábai boldogan szántják a levegőt a széke lábtartója fölött.

A napot minden esetben reggelivel kezdjük. A kerekesszéket úgy állítom, hogy le tudjak guggolni elé, felmutatva a számára tartogatott portékámat. Mindig választhat két dologból, mely során az egyikre lelkesen rámutat. Ezúttal lekváros és májkrémes kenyér van terítéken. Az utóbbi mellett dönt, mint általában. A kenyeret kockákra vágom, összekeverem a májkrémmel és egy kis vízzel, majd villával pépesítem.

- Megrágod és lenyeled – mondom neki majdnem minden falatnál, míg a végére már csak egy monoton halandzsának tűnik számomra, ám tudom, hogy ő így tanul, ezért nem hagyom abba.

Emlékszem, amikor először jártam itt. Szegény lány majdnem megfulladt, melynek gondolatától azóta is görcsbe rándul a gyomrom. Annak idején ugyan tanultunk elsősegélyt, ám ilyen esetekre nem lehet eléggé felkészülni.

Már éppen végzünk az evéssel, amikor éles hang hasít bele a konyha csendjébe. A kedvenc dalom az, melyet még pár hete állítottam be csengőhangnak. Vonakodva teszem le a kanalat a kezemből, és megnézem, hogy ki keres. Hosszasan bámulom a telefon kijelzőjét. Talán túl sokáig is, mert mire észbe kapok, ő már le is tette. Emlékek tucatjai zúdulnak az elmémbe. Látom apát, ahogyan lelkesen tapsol a hetedik sorban a diplomaosztómon. Majd azt is, amikor büszkén átadja az autója slusszkulcsát. A veszekedésünk. Az emlékek összemosódnak. A fekete és fehér szürke lesz az elmémben, én pedig bűntudattal a szívemben teszem vissza a telefont a táskám mélyébe, mintha ezzel a problémáimat is elrejthetném.

A nap hátralevő részében a feladataimra koncentrálok. A munkám egyik legnehezebb része, hogy mindig tudjak újítani, és megfelelő mértékben inspiráló lenni. Változatosság, talán ez a kulcs szó. Elvárni valakitől, hogy képes legyen változtatni, amikor saját maga a szokások híve, nem egyszerű. Viszont, akikkel foglalkozom, mindig képesek motiválni. Bennük olyan életkedv rejlik, ami a legtöbb emberből hiányzik. Valószínűleg belőlem is.

A napunk, mintha csak egy futószalag lenne, és a maga vontatott tempójában halad tovább. Délelőtt tartunk egy kis pihenőt. Ez tulajdonképpen csak számomra az, de ennyi önzőséget talán megengedhetek magamnak. A kis házi varázskertben ücsörgünk egy öreg tölgyfa alatt. Az égről elvonultak a felhők, a nap bátortalanul próbálgatja sugarait. A könyvemet lapozgatom, melyből az általam fontosabbnak vélt sorokat kis neveltemnek is felolvasom. Lara. Így hívják. Gyönyörű név, akár maga a viselője. Pár pillanatig elidőzik rajta a tekintetem, ahogy

ő egy madarat próbál követni a szemeivel. Elmosolyodik, ahogy a kis cinege ágról ágra reppen, apró szárnyaival sebesen csapkodva.

Elképzelem, milyen lenne, ha egy tökéletes világban élnénk. Látom magam előtt, ahogy az iskolaudvaron játszik a barátaival. Ő van a középpontban. Tartása egyenes, büszke. Nevetése betölti a teret. Biztosan jól tanulna, hiszen nagyon igyekvő. A jövőjéről nagyratörő terveket szövöget, és álmai vannak, mint mindenkinek. Azonban ez nem egy tökéletes világ, így kirángatom magam képzelgéseimből, és figyelmemet újra az olvasmányom felé fordítom.

Pár perc múlva hangokat vélek kihallani a házból, és nem sokkal később nyílik is a kerti ajtó. A csinos, szőke hölgy lép ki rajta, nyomában egy magas, öltönyös férfival. A férjével. Lara arcán újra felbukkan a lelkes mosoly, ahogy megpillantja szüleit. A nevüket sajnos nem tudom megmondani, mert nem emlékszem. Talán nem is fontos. Az eddigi egy hónap alatt alig beszéltünk csupán pár mondatot. Egyszer a hölgy megemlítette, hogy csatlakozhatnék hozzá egy ebédre, de úgy véltem, hogy mivel nem mozgunk azonos körökben, így közös témánk se lenne. Így visszamondtam. Senki sem szereti a kínos csöndeket.

- Úgy adódott, hogy hivatalosak vagyunk egy vacsorára ma este, tudnál kicsit tovább maradni? – néz rám esdeklően a nő, ám hanghordozásából ítélve nem fogad el nemleges választ.

- Természetesen! – felelek automatikusan, szemeimet szorosan rajtuk tartva. Gyönyörű pár, általában csak magazinokban látni hasonlót. Kezeik egymásba fonódva pihennek, a harmónia fogalma pedig új értelmet nyer őket figyelve. A zöld szemű szörnyeteg nyitogatja a szemeit, de igyekszem elnyomni. A férfi jut eszembe a vonatról. Talán mégis visszamosolyoghattam volna rá.

- Nagyon köszönöm! – hálálkodott a nő, majd mire észbe kaphatnék, már el is tűnnek.

Délutánra újfent megjelennek a felhők némi eső kíséretében, így a nap hátralevő részét a házban töltjük. Az épület körülbelül tízszer akkora, mint a kis panellakás, amiben a napjaimat tengetem. Nem tudom, voltak-e már ekkora házban, de a csend kétszer olyan hangosnak tűnik, mint egy kisebb méretűben, és mindenhol be nem látott, és sötét helyiségek keltenek szorongást az emberben.

Emlékszem, a régi családi házunk mosókonyhájában volt egy eldugott rész, a bútorok elrendezése miatt. Hat év alatt – amíg ott laktunk – csupán egyszer mertem oda benézni. Attól tartottam, hogy valami, vagy valaki biztosan ott rejtőzködik, és ha meglát, rám támad. Apukám azt mondta, hogy túl élénk a fantáziám, valószínűleg a sok olvasás miatt. Egyszer megpróbált becsalogatni oda, hogy lássam, senki nincsen ott, de csak veszekedés lett belőle. Nem sokkal később berendezte a kis zugot, hogy ne féljek tőle.

Persze elfoglaljuk magunkat, így tudom kontrollálni a kellemetlen érzéseimet. Buborékokat próbálunk fújni, mondókázunk, különböző ízeket kóstolunk, hogy a nevüket megtanuljuk: édes, sós, savanyú, keserű. Annyira természetesnek tűnik, hogy értjük ezeknek a jelentését. Másnak az élet apró csodája.

Késő délután tartunk még egy kis játék, és feladatmentes időt. Ilyenkor Lara az ágyán fekszik, és a kedvenc dalait hallgatja. Már tudom, melyik az, ami nem tetszik neki, mert olyankor morcos az arca. Így azokat ki is vettem a lejátszási listából.

Ránézek a mobilomra. Hat nem fogadott hívás. Bűntudat gyötör, de nem bírom rávenni magam, hogy a visszahívás gombra rányomjak. Tartok tőle, hogy civakodás lenne belőle, ahhoz meg nem sok kedvem van. A tény, hogy talán felnőttek módjára is meg tudnánk beszélni a dolgokat, csak halványan ötlik az eszembe. Talán majd holnap ráveszem magam, addigra lehet, hogy a kedélyek is csillapodnak.

Elrakom a telefont, és a könyvet veszem helyette a kezembe. Már nincs sok hátra belőle, talán csak egy-két fejezet. Kinyitom, ahol utoljára a könyvjelzőt hagytam, és róni kezdem a sorokat. Kint az eső kopogtatja a tetőt, és apró morajlást is hallani vélek. Kislány koromban ez volt a legkedveltebb időnk a szüleimmel, és a két húgommal. Olyankor mindig a kedvenc filmjeinket néztük, és forró teát iszogattunk. Apa újból és újból megnevettetett bennünket azzal, ahogyan a szereplők hangját utánozta.

Ismét előveszem a telefont, ujjammal a hívás gomb fölött körözök. Ajtó csapódik. Megjöttek – gondolom – és mindent a fotelra teszek.

- Rendben ment minden? – hallatszódik a kérdés a szobaajtó felől.

- Igen! – nézek a vastagon kifestett szemekbe, és megerősítésképpen bólintok hozzá.

- Elmehetsz most már, innen átvesszük! Köszönjük a mai napot is! – mondja a hölgy, miközben leül Lara ágya szélére és csókot nyom a homlokára. Lara lelkesen csapkod a kezével.

- Rendben, jó éjszakát! – köszönök el, és pár pillanat múlva már a zuhogó esőben találom magam. Futva teszem meg a távot a vasútállomásig. Éppen csak megérkezem, és védettebb helyre állok, amikor megint cseng a telefonom. Előveszem, és anya számát látom a kijelzőn. Felveszem. Hallgatom őt. Hallgatom a lehetetlent. A peron elsötétül.

Ha tehetném, visszafordítanám az időt. Ám annak tudatában, hogy ez nem lehetséges, összeszorul a szívem, és úgy érzem, hogy menten megfulladok. Hallom magam körül a hangokat, de a jelentésüket nem tudom kivenni. Fuldoklom, és fázom, a világ forog körülöttem. Halványan érzékelem, hogy valaki megfogja a karomat, talán fel is emel.

Egy padon ülök. A forgás kezd megszűnni. Mindenhonnan aggodalommal átitatott hangokat hallok.

- Jól van, kisasszony? – rakom össze magamban az első értelmes mondatot.

- Igen – suttogom magam elé, és megpróbálok felállni. Egy kéz nyúl felém, hogy segítsen. Egy pillanatra felnézek. Látásom homályos, de így is felismerem: a férfi a vonatról.

- Köszönöm, megy egyedül is – hebegem neki, majd remegő térdekkel elindulok a vonat felé.

Anya hangja a fülemben cseng, ahogyan az egyik lábamat teszem a másik elé. Könnyek gyűlnek a szemembe, amint újra hallani vélem a sikoltását, és a szavai értelmét. Hinni szeretném, hogy ez csak egy rémálom, amelyből felébredve újból kislány lehetek, és hallgathatom a meséket, melyeket apa minden este felolvasott nekem, legyen akármilyen fáradt is.

Eszembe jut a reggel és a telefonhívások. Érzem, hogy a pulzusom szaporább, levegő után kapkodok. Ha lenne egy időgépem, visszafordítanám az időt. Akkor felvenném a telefont, és csak annyit mondanék: „Ne haragudj rám”. Soha többé nem mondhatom ezt neki. Semmit nem mondhatok már neki.

- Hölgyem, szerintem ez a magáé! – kiált utánam egy idősebb férfi, egy könyvet szorongatva a kezében.

Valószínűleg a táskámból eshetett ki. Egy darabig nézem a rózsaszínű borítót, rajta a hatalmas, rikító betűkkel: *„Boldogulásunk egyben a boldogságunk – gyakorlati tanácsok a mindennapok harmóniájához”*.

- Nem az enyém. Valószínűleg más hagyta itt – mondom, és lépteimet újból a vonat felé veszem, hogy mihamarabb a kis albérletemben legyek, távol az emberek zajától.